

IWANTADIVORCE.

INDRA HAUBEN &
LENNERT VAN NUFFEL

Beckett in SimCity

Jonathan van der Horst

Gezien op 31 juli 2026
Volvo Automobilia, Oostende in kader
van Theater aan Zee
RECENSIEWORKSHOP

In 'IWANTADIVORCE.' van Indra Hauben en Lennert Van Nuffel landen twee Sims-achtige figuren in een loods in het Oostendse havengebied. Met veel fysieke precisie en groteske humor gaan ze de mallemolen van laatkapitalisme te lijf. Of ze er ook aan ontsnappen is nog maar de vraag.

03 AUGUSTUS 2026

Ze staat strak gespannen in een lege, felverlichte ruimte en deint zachtjes op en neer. Ze kijkt verward, zoekend, vragend. Alsof iets of iemand haar nog moet aanzetten. Alsof ze zelf niet kan beslissen waar ze heen zou moeten gaan. Iedereen die ooit een computerspelletje heeft gespeeld, herkent haar meteen als een personage uit 'The Sims'. Ze begint te lopen, zonder richting, zonder doel. Een man, gekleed in exact dezelfde outfit, een donkerblauwe t-shirt en iets wat het midden houdt tussen een rok en een korte broek, verschijnt. Een tijdlang

lijken ze elkaar niet te kunnen vinden, tot de man op een niet bestaande deurbel drukt en er een deurbel klinkt.

Samen zullen deze twee figuren, vertolkt door makers zelf, een klein uur lang een koffiebar *from hell* bestieren. In een razend tempo malen ze bonen, stomen ze melk op, zijn beurtelings elkaars collega's, elkaars baas, boze klanten en geliefde. Hoewel de titel van de voorstelling een rechtlijnige liefdesaffaire met een begin, midden en einde zou kunnen suggereren, blijkt uit niets in deze voorstelling ook maar iets van zo'n burgerlijke vorm van progressie. Deze personages zitten vast. In hun werk, in hun verhouding tot elkaar en ze worden daarbij gedicteerd door het slopende ritme van een wereld die hen geen ruimte biedt om tot ontplooiing te komen.

Deze voorstelling heeft iets weg van het werk van Samuel Beckett.

In de absurde herhaling van zetten en handelingen – nog eens extra aangezet door de soundscape van Frauke Van Havermaet, die vanop een soundboard in de techniek een volwaardige derde medespeler is – heeft deze voorstelling iets weg van het werk van Samuel Beckett. Ook hij zet zijn personages vast in spookachtige, half onherkenbare werelden waar ze alleen nog via taal vorm aan kunnen geven. Ook hij durft de machtsverhoudingen tussen zijn personages halverwege een scène om te gooien, zozeer dat je als publiek op den duur niet meer weet waar je nu precies aan toe bent. En dat alles om de toeschouwer beter te laten kijken naar de wereld waar die zich daadwerkelijk in bevindt. Bij Beckett het *wasteland* na de twee wereldoorlogen, in 'IWANTADIVORCE.' het *wasteland* van het laatkapitalisme.

Tussen slapstick en brainrot

Daarbinnen moeten alle lichamelijke verlangens en uitspattingen koste wat het kost buiten de deur worden gehouden. Gender, seks, menstruatie en zelfs de liefde zijn ongewenst voor het productieproces, en dus taboe. En dat terwijl het zweet op den duur letterlijk van de lichamen van de acteurs stroomt. In die onvoorwaardelijke overgave van de spelers aan de door hen gekozen vorm, schuilt de voornaamste kracht van 'IWANTADIVORCE.'. Hun lichamelijke beheersing is zo doorgedreven dat je soms haast het gevoel hebt dat je naar een choreografie zit te kijken. Bovendien brengen de makers ook het nodige gevoel voor slapstick en komische timing met zich mee. Zoals wanneer de personages eindelijk eens op vakantie gaan, maar zich daar zo vervelen dat ze toch weer beginnen terug te verlangen naar de slopende handelingen die ze elke dag in de koffiebar uitvoeren. "It's not the same!", kermen ze. *Rest is resistance* is hier ver te zoeken.

De makers blijven misschien net iets te lang in de slapstick hangen om echt diep te kunnen snijden.

Waar de technische kwaliteit van deze voorstelling buiten kijf staat, blijven de makers misschien net iets te lang in de slapstick hangen om echt diep te kunnen snijden. Het systeem dat ze lijken te willen bekritisieren wordt vooral getoond, in al zijn absurdistische en humoristische kwaliteiten, maar te weinig in vraag gesteld, uitgedaagd of ondergraven. Het griezelig perfecte fysieke spel draaft soms zo ver door dat het bijna het tegenovergestelde gaat betekenen van wat

het duo lijkt te willen vertellen. Sommige scènes zouden het, in een alternatieve vorm, misschien nog niet eens zo slecht doen als *brainrot* op TikTok, bij uitstek een uitwas van datzelfde laatkapitalisme en bedoeld om onze lichamen lam, afgeleid en in toom te houden.

Pas in de laatste scène sluimert er iets van menselijkheid en kwetsbaarheid door de maskers van de personages heen. Wellicht is dat net te laat om de onderliggende boodschap ondubbelzinnig over te brengen.